

Tuesday
Mooney
gaat in
het zwart

Kate Racculia

Tuesday Mooney is héél goed in het oplossen van puzzels –
alleen het raadsel van haar eigen verleden durft ze niet aan...

ROMAN

Kate Racculia

Tuesday
Mooney
gaat in
het zwart

De Fontein

Brookline

2006

De geopende tombe

Het Tillerman-huis was dood. Het enorme stenen karkas, meer dan een eeuw oud, lag bezweken op het hoekperceel te midden van kale decemberbomen en wild woekerende struiken. Het was lelijk en verwaarloosd en ondanks zijn afmetingen verschrompeld; een zwart gat van een huis. Als de makelaar iemand zou zijn die persoonlijkheden toeschreef aan panden – dat was hij niet – zou hij zeggen dat dit het eenzaamste huis was dat hij ooit had verkocht.

Zijn intuïtie gaf hem in dat dit een vreemde, snelle verkoop met een enorme courtage zou worden. Toen hij de huiseigenaar vertelde dat ze totaal onverwachts een mogelijke kóper voor het Tillerman-huis hadden, een vent die ‘R. Usher’ heette, had de eigenaar na een hele poos van zwijgen gezegd: ‘Verkoop het voor geen cent minder dan de vraagprijs.’ Maar de makelaar wilde dit dossier graag afsluiten. Hij was één keer in het Tillerman-huis geweest en was niet vergeten wat voor gevoel hij er had gekregen.

Verderop kwam iemand de hoek om. De makelaar zette zijn hand boven zijn ogen tegen de witte gloed van de winterzon om hem beter te zien. Een man. Hij droeg een lange zwarte jas en een reusachtige, harige zwarte muts, als iets wat een Kozak in de Siberische winter zou dragen. De makelaar glimlachte in zichzelf. Ja. Dit was precies het soort klant dat je wilde wanneer je een spookhuis probeerde te verkopen.

‘Hallo, jongeman!’ zei de man van drie meter afstand, zwaaiend naar hem. ‘Ik neem aan dat jij de jongeman bent met wie ik heb afgesproken. Je staat immers voor het huis dat ik wil kopen.’ Met zijn rode

want trok hij de knalrood met paarse sjaal die de onderste helft van zijn gezicht bedekte omlaag en onthulde een belachelijk gekrulde witte snor. ‘Jongeman,’ zei de koper, ‘ik zal me even voorstellen. Roderick Usher.’ Hij stak zijn hand uit.

De makelaar, die strikt genomen inderdaad jonger was dan de koper, nam er aanstoot aan dat hij er zo nadrukkelijk op werd gewezen. Hij was al jaren van school, maakte carrière in de onroerendgoedmarkt van Boston en ja, dit huis verkopen voor de vraagprijs van 4,3 miljoen dollar zou een klapper zijn, maar hij was geen jongen. Hij was een man. Hij gaf meneer Usher een hand en gebaarde naar het huis. ‘Zullen we naar binnen gaan?’ Hij onderdrukte de trilling in zijn stem.

Dode bladeren knerpten onder hun voeten terwijl ze de treden naar de voordeur beklommen. Het slot op het Tillerman-huis was nieuw, maar deed het nooit. De makelaar draaide de sleutel voorzichtig naar links, naar rechts, en weer naar links.

‘Wat een schoonheid is ze,’ zei meneer Usher. Hij stond met zijn handen op zijn rug en zijn hoofd in zijn nek naar het snijwerk om de deur te kijken: bloemen gereduceerd tot geometrische lijnen en patronen, een vreemde mengeling van huisvlijt, art nouveau en deco die niet strookte met wat de makelaar wist over de tijd waarin het huis was gebouwd. Het was bijna alsof het zichzelf verder had gebouwd, lang nadat het was verlaten. ‘Als ze vanbuiten al zo mooi is,’ zei meneer Usher, ‘dan kan ik me niet eens voorstellen hoe...’

Eindelijk draaide het slot, en de makelaar duwde de deur open.

Het eerste wat hem opviel was de geur. Verrotting en afval, bedorven vlees, tientallen jaren van dode dieren tussen de muren. Hij drukte onwillekeurig zijn mouw tegen zijn neus, maar liet hem met trappende ogen weer zakken. Er was geen elektriciteit in het huis; dat was ooit wel aangelegd, maar de bedrading voldeed al sinds de tijd van Woodrow Wilsons presidentschap niet meer aan de voorschriften. Gelukkig waren er enorme ramen in de grote hal, waardoor daglicht zich over de hele benedenverdieping verspreidde. Je kon er genoeg bij zien. Genoeg, bij een eerdere bezichtiging, voor de koper om na één blik om zich heen te zeggen: ‘Laten we hier nu weggaan.’

Laten we hier nu weggaan, zei het brein van de makelaar.

‘Wat een schitterend... O... o hemeltje!’ Meneer Usher stapte langs de makelaar het huis in. Hij zette zijn reusachtige bontmuts af, druk-

te hem met beide handen tegen zijn borst en draaide zich om. Grijnzend. Zijn voortanden waren groot en scheef. ‘Allemáchtig, weet je wel wat je hier hebt? Voel je het?’

Hij wachtte niet op antwoord maar rende de trap op, de boogdoorgang door en de grote zaal in.

De makelaar volgde langzaam. Zijn voeten wilden niet. Precies hetzelfde was de vorige keer gebeurd toen hij het Tillerman-huis binnenging: zijn lichaam wilde hier niet zijn. Een onbeheersbaar deel van zijn brein – zijn verder rationele, volwassen brein – reageerde op deze plek alsof hij zes jaar oud was. Toen hij zes was en met Halloween in zijn broek piste omdat zijn grote broer, met een versleten hockeymasker besmeurd met nepbloed, vanuit het donker ineens op hem af sprong.

Hij schraapte zijn keel. Beklom de treden een voor een. Tot hij in het halfduister van de grote zaal stond. Meneer Usher, die door de zaal was gedraafd, draaide zich naar hem om. ‘Ze is hier dóódgegaan,’ zei hij. ‘Voel je haar?’

De makelaar wist een soort glimlach te produceren.

‘Lang, lang geleden ging je naar Matilda Tillermans huis,’ vervolgde meneer Usher, ‘de laatste nog levende erfgenaam van het Tillerman-fortuin. Je ging naar haar huis om te drinken en te dansen, te lachen en te praten, om te leven, samen, in dit schitterende huis. Ze kwamen hier állemaal naartoe, werden hier hartelijk ontvangen, vanuit alle wijken van de stad, uit alle hoeken en gaten. Maar er gebeurde iets, niemand weet wat, en Matilda sloot haar deuren. Ze sloot de hele wereld buiten en maakte een tombe van haar huis.’ Hij zuchtte en legde zachtjes een hand op een van de steunpilaren van de galerij. ‘En wat een mooie tombe is het.’ Pleisterwerk brokkelde af onder zijn vingertoppen.

Hij hield zijn hoofd scheef. ‘Jongeman, ik wil dit huis kopen. Ik zal je niet langer in spanning houden, dus je hoeft niet meer zo bang te kijken. Maar ik wil je een gunst vragen. Ik stel altijd één serieuze vraag wanneer ik met iemand kennismaak. Mag ik?’

De makelaar, bijna in tranen van opluchting nu deze bezichtiging bijna voorbij was, zou de koper alles toestaan. ‘Ja, natuurlijk.’

‘Prachtig.’ Meneer Usher liet zijn bontmuts op de vloer vallen. Er steeg een wolkje oeroud stof op. ‘Ik leef al behoorlijk lange tijd. Lang

genoeg om de wereld te hebben getorst. En soms is de wereld me te veel. Te groots. Te pijnlijk. Te eenzaam. Ik vermoed, als juffrouw Tillerman me toestaat haar acties uit het verleden te interpreteren, dat zij mogelijk hetzelfde voelde. Is het dan egoïstisch om je te isoleren, of is het zelfbehoud? Op welk punt geef je, zogezegd, de geest?’

De makelaar slikte. Hij wist niet wat hij moest zeggen. Niemand had hem ooit zo’n vraag gesteld. Die maakte hem bijna even ongemakkelijk als het huis. Het was te persoonlijk. Het was te...

Hij had het zich heel soms wel voorgesteld. Hoe het zou voelen om te zeggen, tegen zijn bankrekening en zijn auto en zijn appartement en zijn vriendin en zijn baan: *Ga weg. Laat me met rust.* Zodat hij kon uitrusten, en luisteren, en nadenken, en misschien een kans zou hebben, één laatste kans, om zich te herinneren wat hij van plan was geweest te doen voordat dit leven dat hij nu leidde was begonnen.

‘Ik weet niet goed,’ zei hij tegen meneer Usher, ‘wat ik moet zeggen.’

‘Een eerlijk antwoord. Dat stel ik op prijs. Ik -’

Een ijskoude windvlaag gierde door de nog openstaande voordeur naar binnen en tilde wolken stof en spinnenwebben van de wanden en de vloer. Fijn gruis wervelde door de lucht. De koper hoestte. Toen ving de windvlaag de deur en sloeg hem met een klap dicht.

De makelaar voelde zijn hele lichaam tintelen. Meneer Usher schrok, maar toen lachte hij.

Toen: een tweede klap.

Zachter, dichterbij, ergens vlakbij in het huis, aan de rechterkant. Het lichaam van de makelaar schokte woest en hij zakte voorover, met zijn handen op zijn knieën. Hij kon hier niet blijven. Dit huis was te veel voor hem. Hij hoorde meneer Usher door de grote zaal lopen, iets van de vloer oprapen en in zichzelf mompelen. *O, jij slim huis, dacht de makelaar te horen. Wat verberg je nog meer?*

‘Kom mee, beste jongen.’ Meneer Usher stond plotseling naast hem, hielp hem overeind en klopte hem zachtjes op de rug. ‘Iedereen zou er bang van worden, een tombe openen.’ Hij glimlachte, waarbij de krullen van zijn snor bijna tot aan zijn ogen werden opgetild. ‘Een beetje alsof je Lord Carnarvon bent.’

De makelaar wist niet wie dat was.

‘Hopelijk treedt er geen vloek in werking,’ zei meneer Usher, die de trap weer af liep naar de deur en het licht, ‘omdat we haar storen.’

Boston

2012

De schreeuw van de dode man

De vrouw in het zwart was alleen.

Het was vijf over halfzes op een warme dinsdagavond in oktober. Ze schuifelde door de draaideur van het Four Seasons Hotel naar binnen. Haar blik gleed door de ruimte en kon zich nergens aan vasthaken behalve aan koel marmer, smaakvol glanzend onder inbouwspots.

Ze hoorde het rijke geroezemoes van stemmen uit andere vertrekken. Het hotelpersoneel maakte geen oogcontact. Ze wisten dat zij niet kwam inchecken.

De registratietafel van het event was zoals gebruikelijk opgezet aan de linkerkant van de lobby, tegenover de liften. Hij trok al mannen in pakken aan, als mieren bij een broodje jam. *Welkom*, verklaarde een foamboard poster op een kleine ezel, *bij de Veiling voor Hoop van het Boston General Hospital, 2012*.

‘Welkom bij de Veiling voor Hoop!’ herhaalde een tener blond meisje dat meer make-up droeg dan de vrouw in het zwart in een heel jaar tijd gebruikte. Ze heette Britney. Ze was administratief assistente op het fondsenwervingsbureau van het Boston General en herinnerde zich nooit dat de vrouw in het zwart haar collega was. ‘U kunt hier inchecken, en boven aan de trap aan de rechterkant vindt u de hors d’oeuvres!’ kwetterde ze. ‘Het programma begint om zeven uur in de balzaal.’

‘Britney, hoi,’ zei de vrouw in het zwart, en ze trommelde met haar vingers op haar borst. ‘Tuesday Mooney,’ zei ze. ‘Ik werk ook bij het BGH. Ik ben een van de vrijwilligers vanavond. Ik ben alleen een beetje laat.’

‘O! Natuurlijk, sorry.’ Britney wapperde met haar handen alsof ze

rook probeerde te verdrijven. ‘De andere vrijwilligers zijn er al een poosje. Ik had niet gemerkt dat er iemand... ontbrak.’

Britneys tanden waren heel wit. Ze herkende Tuesday nog steeds niet en was, voelde Tuesday aan, een beetje bang dat ze mogelijk een willekeurige gek van de straat was. Tuesday was vijf tot tien jaar ouder dan de meeste andere vrijwilligers, voornamelijk vrijgezelle jonge meiden bezig met hun eerste of tweede baan na de universiteit, met energie en vrije tijd in overvloed.

Tuesday was ook vrijgezel, maar niet zo jong. Ze was lang en breed, bleek en donkerharig en ja, geheel in het zwart gekleed. Britney keek naar haar, niet onvriendelijk, alsof ze een curiositeit was.

Tuesday kon het haar niet kwalijk nemen. Ze was een vreemde snuiter op het werk. Ze verliet haar kantoorhokje niet vaak, communiceerde bijna uitsluitend via e-mail, ging niet buiten werktijd met haar collega’s om. Of met wie dan ook, eigenlijk. Alleen zijn maakte haar beter in haar werk. Belangrijke dingen zijn gemakkelijker te zien als je van buitenaf naar binnen kijkt.

Ze was ook niet boos omdat de andere vrijwilligers zonder haar waren vertrokken. Ze was afgeleid geweest toen de rest de deur uit ging, want ze was in gesprek geweest met Mo; Maureen Coke, haar bazin, de enige collega met wie ze nog een klein beetje sociaal omging. Mo was ook een einzalgänger, een rustige vrouw met een bril, en dodelijk onopvallend. Mensen vergaten vaak dat Mo ook in de kamer was als ze hun mond opendeden, en daardoor wist ze werkelijk alles van iedereen.

Het was een geruisloze vaardigheid die Tuesday respecteerde.

‘Vanaf vandaag is het jouw missie als prospectresearcher,’ vertelde Mo op Tuesdays eerste werkdag bij het fondsenwervingsbureau, drie jaar geleden, ‘om aandacht te besteden aan details. Om dingen op te merken en feiten te verzamelen. Om die feiten te interpreteren zodat je logische sprongen kunt maken. Een prospectresearcher is één kwart privédetective, één kwart vermogenstaxateur, één kwart roddelcolumnist, en één kwart heks.’ Tuesday trok haar wenkbrouwen op en Mo ging door: ‘Voor iemand die er geen kijk op heeft, lijkt wat wij doen wel magie.’

Wat Tuesday deed, was dingen vinden. Informatie. Connecties. Ze researchte en profileerde mensen. Vooral rijke mensen, dankbare rij-

ke mensen, mensen wier leven in het ziekenhuis was gered of verlengd of vredig afgerond (in dat geval researchte ze hun nabestaanden). De informatie die zij verzamelde en analyseerde, hielp de fondsenwerfers op het kantoor om dergelijke dankbare rijke mensen te vragen om donaties van tienduizenden, honderdduizenden of miljoenen dollars; zij vertelde hun op welke knoppen ze moesten drukken om zo'n verzoek onweerstaanbaar te maken.

Elke keer als het evenemententeam een benefietgala of veiling organiseerde, vroegen ze om vrijwilligers voor de registratie, crowdmanagement, vipbegeleiding en de talloze andere radertjes die in beweging moesten worden gezet om een evenement gladjes te laten verlopen. Tuesday stak altijd haar hand op. Ze besteedde veertig uur per week aan graven in de levens van begunstigers, om te achterhalen waarom en waar en hoe ze konden worden overgehaald om hun geld weg te geven. Dankzij de databases en nieuwsbriefabonnees van het ziekenhuis, en alle prachtige openbare informatie die op internet rondslingerde, wist Tuesday waar ze woonden, de adressen van hun zomerhuizen aan de Cape, de theoretische waarde van hun aandelen, welke andere organisaties hun stichtingen steunden, de namen van hun kinderen, huisdieren, jachten, artsen, en of hun arts hun grappen kon waarderen of niet. Maar ze ontmoette hen nooit. Ze kende hen zo goed als je iemand kón kennen aan de hand van zijn digitale vingerafdrukken, maar als vrijwilliger helpen bij dit soort evenementen was haar enige kans om werkelijk met hen om te gaan. Om haar kwantitatieve inschatting van de feiten en cijfers over hen te vergelijken met een eerste indruk in eigen persoon. Zonder die ontmoetingen, wist ze, was het te gemakkelijk om overhaaste conclusies te trekken.

Bovendien was het eten meestal vrij goed.

Haar maag knorde. Doordat Tuesday laat was gekomen, had ze de gratis vrijwilligersmaaltijd misgelopen, en het Four Seasons had altijd geweldige vrijwilligersmaaltijden. Ze had bij evenementen gewerkt waar het diner bestond uit een handvol gummibeertjes en een mini-verpakking chips, maar bij het Four Seasons had ze overheerlijke kaas pasta en brood en salade en ijswafeltjes misgelopen, een miniversie van de weelde die de hotelcatering later zou uitstallen voor de echte gasten.

'Dan weet je zeker wel hoe het werkt?' Britney gebaarde langs de

registratietafel naar hun collega's, die Tuesday waarschijnlijk ook niet herkenden. Het was een fijn gevoel, anonimiteit. 'Vraag gewoon hun namen en check ze in op een iPad. Er ligt nog een reserve aan het eind daar, geloof ik. De gasten kunnen hun eigen naamstickers schrijven.'

Tuesday ging helemaal aan het eind van de tafel zitten, voor de laatst overgebleven iPad, en zette haar tas op de vloer. Haar voeten pulseerden van opluchting. Ze had haar straitschoenen onder haar bureau laten staan, en zelfs het korte eindje van de taxi naar het hotel op hakken – over de stoepen van Boston – was een beginnersfout geweest. Maar ze was bij lange na geen beginner. Ze was drieëndertig, en ze had nooit goed op hakken kunnen lopen.

Haar telefoon zoemde twee keer, en daarna nog twee keer. En toen opnieuw. Ze voelde een steekje van ongerustheid.

Dat zou Dex wel zijn. Dex Howard, haar collega uit een ander leven – die trouwens op hoge hakken kon hardlopen – en de enige persoon die haar berichtjes stuurde.

Hé sta ik op de gastenlijst?

Ik bedoel ik zou op de lijst moeten staan.

Altijd.

Ik hoop echt dat ik op de lijst sta.

Want ik word zo gedumpte.

Aan de andere kant van de stad, in een donkere, stomme bar die hij haatte, wachtte Dex Howard tot hem een aanzoek zou worden gedaan.

Of tot hij zou worden gedumpte.

Gedumpte, vast en zeker.

Hij nam een grote slok whisky en zette zijn ellebogen op de bar. Hij wist dat hij niet zo zou moeten denken: alles of niets, een aanzoek of gedumpte worden. Hij wist dat het belachelijk en contraproductief was. Er zou helemaal niets gebeuren, behalve dat zo meteen zijn aardige en liefhebbende vriend kwam, met wie hij al vier maanden iets had – zijn langst aaneengesloten relatie ooit – die had gevraagd of ze hier

konden afspreken na het werk. Dex maakte zichzelf niets wijs. Dex had alleen maar copingmechanismen, en op dit moment wilde zijn copingmechanisme geloven dat Patrick hem mogelijk ten huwelijk ging vragen, terwijl hij diep in zijn hart wist – echt wist – dat hij gedumpt zou worden.

Hij keek op zijn telefoon. Geen reactie van Tuesday (wat een verrassing). Geen andere berichtjes. Geen e-mails. Geen oproepen (wie belde er tegenwoordig nog, maar toch). Deze bar heette The Bank en lag in het hart van het financiële district, wat betekende dat het er barstte van de eikels en klootzakken. Dex kon, als hij ervoor in de stemming was, een van beide of allebei zijn. Het was een land van *finance bros*: witte gasten met MBA's en korte kapsels en, nu ze in de dertig waren, trouwringen en een zwembandje om het middel dat hun buttontdowns straktrok. In de hoek bij het raam zat een cluster jonkies, pas van school, nog studierend voor hun CPA-examen, nog jong genoeg om elke avond zo te drinken en dan de volgende dag toch half in leven op hun werk te verschijnen. De jongens waren mooier dan de meisjes. Ze slurpten uit pinten met iets goudkleurigs erin, misschien het eerste vat van het Oktoberfest.

Zijn telefoon pingelde. Tuesday.

Ik zie je niet op de lijst

Hij stuurde terug: WAT

En je hebt mijn vorige berichtje niet ontkend wat betekent dat jij ergens ook moet geloven dat ik op het punt sta gedumpt te worden

Ze reageerde niet.

Dex kende Tuesday al jaren. Een oud-collega. Ze was dan nu misschien een wereldverbeterende non-profitstalker, maar Tuesday Mooney was net als hij begonnen als uitzendkracht op de marketingafdeling van Cabot Assets, de oudste en meest robuuste assetmanager in Boston. Althans, zo werd het beschreven in het marketingmateriaal dat Dex, als de onschuldige twintiger die hij ooit was geweest, in het eerste jaar van zijn dienstverband voor waar had aangenomen. Na één

jaar – toen hij een vast contract met secundaire voorwaarden had gekregen, Jezus zij geloofd – zou hij het bedrijf zelf hebben beschreven als de slordigste, meest onrustbarend nonchalante en katerige asset-manager in Boston, al had hij totaal geen vergelijkingsmateriaal. Hij wist alleen dat zijn collega's elke donderdagavond naar bars gingen en dat de meesten elke vrijdagochtend laat op hun werk aankwamen met een gezicht alsof ze dood wilden, soms in elkaars kleding.

Behalve Tuesday. Zij was op vrijdagochtend hetzelfde als op elke andere ochtend: cynisch en goth, en altijd uitsluitend in haar eigen kleding.

Als de laatste chocopops in een schaalje melk zou hij op natuurlijke wijze ook wel naar haar toe zijn getrokken, maar het universum duwde hen naar elkaar toe. In een eindeloze zee van kantoorhokjes zaten zij tegenover elkaar, op een doodlopend stuk.

'Morgen, Tuesday,' zei Dex dan, met zijn ellebogen op het tussenwandje. 'Voelen we ons robuust vandaag?'

'Ik voel de diepte en breedte van dit portfoliomanagementteam,' zei ze dan met een uitgestreken gezicht, met opgeheven handpalmen gebarend naar haar computer. 'De robuustheid wordt weerspiegeld in de ROI.'

'O, de ROI? Ik dacht dat dat de EBITDA was. Of was het de PYT?'

'Misschien de PYT.' Dan kneep ze haar ogen tot spleetjes. 'Of de IOU, de NYC, de ABC BBD'; wat Dex opvatte als teken om 'Motownphilly' te gaan zingen.

Ze hadden allebei hun uitzendbaan aangenomen omdat ze er dringend een nodig hadden. Tuesday had iets van een BA in geschiedenis, mogelijk met Engels als bijvak. Dex was afgestudeerd in muziektheater. Daarmee had hij zich openlijk tegen zijn ouders verzet. Achteraf was het misschien een onderbewuste manier geweest om tegenover hen uit de kast te komen zonder echt voor hen uit de kast te hoeven komen. Zijn vader had ronduit gelachen toen Dex vertelde dat hij ging afstuderen in theaterwetenschappen. Hij dacht dat het een grap was. Zijn vader kon zich niet voorstellen dat een verlengstuk van zichzelf – zoals een zoon ongetwijfeld was – tijd en geld zou besteden om te leren doen alsóf, alsof dat zou uitmonden in iets van een carrière, wat het hele punt van studeren was. Dex, die zich zijn toekomst onmogelijk kon voorstellen zonder dat daar letterlijk een spotlight in voor-

kwam, zei tegen hem dat het zijn leven was, zijn droom en zijn beslissing, niet die van zijn vader. Waarop zijn vader zei: 'Best. Ga je gang en verspil je eigen geld maar,' en daarna beschuldigend tegen de moeder van Dex: *Ik zei toch dat je hem niet moest aanmoedigen.*

En dus ging Dex naar de universiteit, en hij sloot zelf leningen af, en hij leerde en feestte en studeerde af en draaide subiet helemaal door. Hij begreep het gewicht van schulden pas toen het op zijn schouders drukte. Zijn vrienden van de theaterschool werden ofwel financieel ondersteund door hun ouders, ofwel ze werkten op de vreemdste uren in allerlei baantjes. Dex probeerde een jaar lang te geloven dat je om succesvol te zijn alleen maar fanatiek in jezelf hoefde te geloven, maar faalde. Dus keerde hij terug naar de veiligheid van zijn bijvak, accountancy. Hij had altijd van cijfers gehouden; muziek was immers ook wiskunde.

De baan bij Cabot was laagdrempelig en hij had het werk snel door. Hij was slim en werkte hard en het was behoorlijk choquerend, voor Dex, om te ontdekken dat dat voor een heleboel collega's van hem niet gold. Het voelde er eigenlijk alsof hij weer terug was op de middelbare school. Hij was nog steeds die rare, artistiekerige jongen waar niemand raad mee wist, alleen kreeg hij er deze keer voor betaald, en dat hielp een poosje.

En hij had Tuesday. Net zo'n buitenbeentje als hij.

Dus toen Tuesday er niet meer tegen kon en ontslag nam om naar een non-profit te gaan, kapte Dex er ook mee. Hij ging voor Richmond werken, een kleinere firma, een hedgefonds met een grotere fondsenportefeuille dan God, meer strebers, en betere alcohol op de bedrijfsfeestjes. Dex haatte zijn werk bij Cabot, hoe vastomlijnd en conservatief het was, hoe het hem opsloot in een hokje met een computer en een plakbanddispenser die hij nooit gebruikte, hoe het totaal niets te maken had met alles wat hij zich ooit had voorgesteld voor zijn toekomst of wat hij in zichzelf waardeerde. In de financiële wereld had het bijvoorbeeld geen professionele voordelen om een krachtige zanger te zijn. Je kreeg geen schouderklopjes voor je encyclopedische kennis van populaire songteksten, geen applaus voor een onberispelijke applicatie van theatermake-up.

En waarschijnlijk zou het bij Richmond niet zo heel anders zijn. Maar hij vond het doodeng om de veiligheid van zijn salaris op te

geven, dat nu, vermoedde hij, met gemak twee keer zo hoog was als dat van Tuesday. Omdat hij haar al zo lang kende, en op zo'n beperkte manier – ze waren Drinkmaatjes, Karaokemaatjes, Triviamaatjes; hij was zelfs nog nooit bij haar thuis geweest – was het niet ongemakkelijk. Maar dat had het wel kunnen zijn. Dex vergat dat nooit.

Hij stuurde haar toe: zie je kunt het niet zeggen

je kunt niet eens zeggen 'je wordt niet gedumpte' omdat je weet dat ik gedumpte ga worden en er een afgrijselijke draaikolk van pijn zal volgen

Dex rustig, antwoordde Tuesday.

Je bezorgdheidsniveau is ontoereikend, stuurde hij.

'Hallo hallo hallo!' En daar was Patrick, die in één vloeiende beweging de riem van zijn tas over zijn hoofd haalde en zijn jas uittrok. Patrick deed alles vloeiend, sierlijk, alsof hij nooit hoefde na te denken over waar en wanneer en hoe hij zijn lichaam moest bewegen; zijn voeten stonden zo stevig op de grond dat ze vastgelijmd leken. Hij had een dansopleiding gevolgd. Nu was hij manager van een Starbucks-vestiging. Zo hadden ze elkaar ontmoet, bij de Starbucks in de lobby van het kantoorgebouw waar Dex soms doorheen liep op weg naar zijn werk.

Patrick bukte zich en gaf een kus op zijn jukbeen. 'O wacht, vergeten,' zei hij. 'Kan dat hier wel? Ach, de pot op,' en hij kustte hem, want natuurlijk was hij dat gewoon van plan geweest. Patrick was jonger dan Dex, minder angstig en behoedzaam in het openbaar. Dex was slechts een klein beetje ouder, maar ze waren opgegroeid in verschillende werelden.

'Hoi,' zei Dex, en hij trok de kruk naast zich onder de bar vandaan. 'Welkom. Ga zitten. Hoe was het op je werk?'

Patrick rolde met zijn schouders. Dex keek toe. Hij had nog nooit zulke perfect ronde schouderrollen gezien. 'Prima. Je weet wel, hetzelfde als altijd. Een beetje bonen malen, een paar espresso's maken, wat melk stomen, bijna Gary ontslaan.'

‘Née.’ Dex draaide zich om op zijn kruk, zette zijn elleboog op de bar en steunde met zijn kin op zijn hand. ‘Vertel.’

Patrick bestelde een whisky-tonic, ging zitten en schudde met zijn schouders alsof hij zichzelf van iets onreins probeerde te ontdoen. Patrick had Dex over Gary verteld. Gary was ouder, in de veertig. Hij had een paar jaar eerder zijn baan verloren, in de kredietcrisis – iets in de financiële wereld, wat zijn besluit om bij een Starbucks in de financiële wijk te gaan werken behoorlijk masochistisch maakte – en volgde een omscholingscursus (godzijdank had zijn vrouw haar baan nog, godzijdank hoefden zijn kinderen de komende jaren nog niet te studeren). Patrick mocht Gary graag. Hij kwam op tijd en werkte hard, zelfs al was hij minder snel dan de twintigjarigen, die zestien keer per uur konden hurken om een grote fles melk uit de lage koelkast te pakken.

‘Hij pikte geld,’ zei Patrick. Zijn drankje arriveerde en hij dronk het glas in één teug leeg. ‘Ik zag hem een briefje van twintig uit de kassa pikken. Ik zag het met eigen ogen. Hij keek eerst om zich heen om na te gaan of niemand hem zag, maar hij leek mij gewoon niet te zien. Hij opende de kassa, pakte een twintigje, keek nog een keer om zich heen, stopte het achter het voorpand van zijn schort en deed de kassa weer dicht. Ik kon het niet geloven. Ken je dat, als je in het echte leven iets ziet gebeuren wat je alleen nog maar in de film hebt gezien? Je denkt heel even: Waar ben ik? Is dit echt? Is dit mijn echte leven?’ Hij gebaarde naar de barman om hem nog eens in te schenken.

‘Heb je hem niet ontslagen?’ vroeg Dex.

‘Hoe kon ik dat nou doen? Hij steelt omdat hij geld nodig heeft. Ik heb hem er wel mee geconfronteerd, verteld dat ik het had gezien. Hij werd knalrood en kon me niet in de ogen kijken, en ik dacht echt even dat hij ter plekke over zijn nek zou gaan, zou overgeven over de kassa, mij, alles. Ik zei dat ik hem zou ontslaan als hij ooit nog een keer stal. Vandaag, dít, was een fout.’

Patrick zette zijn bril af en wreef met de muis van zijn hand in zijn ogen. ‘Fouten hebben gevolgen, maar ze hoeven ons niet te breken. Maar de volgende keer, heb ik hem verteld, zou ik het niet meer als een fout beschouwen.’

Ik zou die gast op staande voet hebben ontslagen, dacht Dex.

En toen: Ik verdien de liefde van deze achtenswaardige, grootmoedige volwassene niet.

Patrick zette zijn bril weer op en leunde opzij, met zijn arm over de rugleuning van de kruk. ‘Jij zou hem op staande voet hebben ontslagen,’ zei hij grijnzend.

‘Wat wil je dat ik zeg. Ik ben een huursoldaat.’

‘Jij bent geen huursoldaat. Ik ben te zacht.’ Patrick trok aan zijn oor. ‘Ik ben een schattig, pluizig konijntje in een land vol wolven. Ik moet gemener worden als ik ooit iets wil bereiken.’

‘Nee, niet doen,’ zei Dex. ‘Het zou mijn hart breken als je gemener werd.’

‘Is dat niet wat volwassen worden is? Het babyvet en dons afwerpen totdat je een gestroomlijnd, perfect beest bent, helemaal de jij die je moet zijn?’ Patrick gebaarde tussen hen heen en weer, en Dex besepte met een schokje dat zijn vriend h m bedoelde. Patrick vond h m, Poindexter Howard, die ooit had gedroomd over make-up, ander-mans kleding dragen en shownummers zingen op Broadway, maar die in plaats daarvan iets was geworden wat een Investment Marketing Manager werd genoemd, onberispelijk uitgedost in coole Gatsby-shirts en Rolexen en glanzende Gucci-schoenen – een gestroomlijnd, perfect beest, helemaal de hij die hij moest zijn. Patrick dacht echt dat Dex zichzelf was. Hij was jong en charmant en vergiste zich daarin dusdanig dat Dex eindelijk besepte waarom hij zo nerveus was geweest toen hij hier net ging zitten.

‘Patrick,’ zei hij, ‘dit wordt niks.’

Tuesday schoof haar vingertop omhoog en verder omhoog over de iPad, bladerend door de gastenlijst. Waar Dex niet op stond. Richmond, zijn werkgever, had zes kaartjes voor medewerkers besteld, maar hij stond er niet bij. Haar maag knorde weer. Ze was uitgehongerd. Er zouden hapjes en drankjes voor hen zijn na afloop van het programma, maar dat was pas over een paar uur. Maar in elk geval kon ze zitten. In elk geval hoefde ze niet te helpen bij de cocktailparty boven, zich tussen de gasten te begeven, vragen te beantwoorden, mensen de weg te wijzen naar de vipruimtes of de toiletten. Zij hoefde bij de registratietafel alleen maar aardig te doen tegen witte mannen in pakken. Dat was iets wat ze dagelijks had geoefend tijdens al haar jaren in de financiële wereld.

Dex had een keer gevraagd of haar gewoontelijke afstandelijkheid,

haar 'aversie tegen teamsport', zoals hij het noemde, kwam doordat ze was opgegroeid in Salem, waar ze was gestoofd in de culturele restanten van massahysterie en (letterlijke) heksenjacht. De natuurlijke vibe in Salem was er een deel van. Wat er met Abby Hobbes was gebeurd was er ook een deel van, al wist Dex niet dat Abby Hobbes bestond. Strikt genomen was het mogelijk dat Dex de naam Abigail Hobbes kende. Hij zou een tiener in het westen van Massachusetts zijn geweest toen de media-aandacht voor Abby's verdwijning op zijn hoogtepunt was en het zelfs buiten Salem in de kranten stond, al had haar verhaal zich nooit zo ver verspreid als had gekund; als ze haar lichaam hadden gevonden, als het vermiste meisje was geüpgraded naar een dood meisje. Maar Dex zou geen reden hebben om Abigail Hobbes aan Tuesday te koppelen. Dex had alleen kunnen weten dat Abby ten tijde van haar verdwijning Tuesdays beste vriendin was als Tuesday hem dat zelf had verteld.

'Jij vertrouwt geen mensen in groepen,' had Dex een keer tegen haar gezegd in McFly's, een van hun vaste karaoketenten. Of althans, Dex was daar voor de karaoke. Tuesday was daar om te drinken, en om nadrukkelijk niet deel te nemen. 'Of gewoon geen mensen, eigenlijk,' ging hij door. 'Maar vooral niet in groepen.'

Tuesday had er nooit op die manier over nagedacht, maar inderdaad, ze vertrouwde mensen niet. Mensen, in groepen of alleen, stelden je teleur. Dat was wat ze deden. Ze lieten je in de steek. Ze geloofden je niet. Ze keken door je heen alsof je uit rook bestond. Je had je familie, je collega's op het werk; je had andere mensen om je heen nodig zodat je niet helemaal verwilderde, maar de enige die je totaal met jezelf kon vertrouwen, wás jij zelf. Dat was zeg maar... basismensenkennis.

'Nou... jij wel, dan?' vroeg ze. 'Of wie dan ook? Ik dacht dat dat regel nummer één was: vertrouw niemand.'

'Moet je wel levenslessen overnemen van een poster in de kelder van de FBI? Uit een televisieserie?' vroeg Dex.

'Op die poster stond: *I want to believe.*'

Dex rolde met zijn ogen. 'Ik heb meer vertrouwen in mensen dan jij. Een beetje.'

Tuesday had niet verwacht contact te zullen onderhouden met Dex nadat ze allebei bij Cabot weg waren. Maar Dex ging niet weg. Hij nodigde haar uit om te lunchen. Hij nodigde haar uit om naar de film

te gaan. Ze gingen naar de karaokebar, ook al had Tuesday een strikt niet-zingen-beleid. Ze veegden de vloer aan met andere teams tijdens pubquizzes, als enige tweepersoonsteam dat regelmatig de eerste prijs won. Ze mocht hem; ze had zijn gevoel voor humor en zijn intelligentie altijd kunnen waarderen. Maar hij was behoeftig. God, hij kon extreem behoeftig zijn. Hij stuurde berichtjes. Hij stuurde haar chats op het werk. Als ze elkaar zagen, had hij goedkeuring van haar nodig over triviale keuzes die hij mogelijk moest maken, de geruststelling dat ze hem had gehoord en begrepen. Zelfs zijn aanhoudende uitnodigingen, vermoedde ze, deed hij niet zozeer omdat hij haar gezelschap wilde, maar omdat hij niet alleen de wereld in wilde gaan. Soms voelde het alsof het niet uitmaakte wie zij was, zolang ze er maar was, als publiek – élk publiek – dat hem aandacht schonk.

Ze voelde haar telefoon weer zoemen in haar tas, trillend tegen haar been. En nog een keer. En nog een keer.

Ik heb het gedaan, had hij gestuurd.

HET IS GEBEURD

WAT IS ER TOCH MIS MET ME hij was zo aardig en lief en jong
en soepel

Ze aarzelde met haar duim boven het scherm. Ze had Patrick aardig gevonden, maar dit zat er al een tijdje aan te komen. Tuesday wist al langer, dankzij verhalen die Dex haar vertelde, door naar hen samen te kijken, dat die twee fundamenteel verschillende versies van de realiteit hadden, en fundamenteel verschillende ideeën over elkaar. Ze speelden allebei een rol.

Hij was te jong, stuurde ze terug.

Herinner me er svp niet aan, stuurde Dex, dat ik een aftakelend
oud wijf ben

Je bent geen aftakelend oud wijf, antwoordde ze.

Tuesday haatte appen. Ze haatte het vanwege het ontbreken van nuance en toon. Ze had altijd het gevoel dat ze het verkeerde zei, of op de verkeerde manier. Maar Dex was een natuurlijke, babbelse apper, en zelfs naar zijn maatstaven had hij de laatste tijd als een dolle geappt. Dat betekende dat hij ongerust was. En eenzaam. En nu hij en Patrick niet meer bij elkaar waren...

Ze voelde een koud steekje, de naderende dreiging van nodig zijn.

Hé, stuurde hij. Is er iemand van Richmond niet komen opdagen?

Tuesday bladerde plichtsgetrouw door de lijst. Drie van de zes kaartjes van Richmond waren niet gebruikt.

Anders, Grouse en Bannerman zijn er nog niet, antwoordde ze.

UGH Grouse, schreef Dex.

Ik haat die vent

Waarom is GROUSE uitgenodigd

Hij komt echt niet

Ik neem zijn plaats in

Zullen je collega's niet doorhebben dat jij hem niet bent? vroeg Tuesday.

Hij stuurde terug: ik trek wel een slimme vermomming aan

En toen: wacht mijn hele leven is een slimme vermomming

Een zwerm nieuwe pakken verscheen, draaide bij en koerste naar de registratietafel. Tuesday gooide haar telefoon nu voorgoed terug in haar tas.

Ze had vaak genoeg bij de registratie van evenementen gewerkt om zodra ze oogcontact maakte te voorspellen hoe haar interactie met

een gast zou zijn. De meeste mensen waren aardig. Ze glimlachten als jij glimlachte, gaven hun naam als je erom vroeg. Ze waren beleefd, ze verheugden zich op gratis chardonnay en garnalencocktails, en ze waren op hun gemak met de impliciete afspraak die je maakt als je naar een benefiet toe gaat: dat er op enig moment tijdens de avond iemand om geld zal vragen, en dat jij ja zult zeggen.

En dan waren er nog mensen zoals hij. Hij was alleen. Hij wachtte kalm, geduldig, achter aan de rij voor het meisje naast Tuesday. Hij plukte aan de manchetten van zijn pak, streek zijn donkere stropdas glad tussen twee vingers. Het meisje naast Tuesday was een Kelly. Kelly W.; er waren minstens drie Kelly's op kantoor. Ze was verlegen en niet blond zoals de andere Kelly's. Haar haar was matbruin, haar neus klein, haar ogen groot. Tuesday mocht haar wel. Als ze al iets zei, was het meestal zo'n droog grapje dat je ervan moest hoesten. Maar ze zag eruit als een muis, en Tuesday vermoedde dat deze specifieke gast daarom haar rij had uitgekozen.

Tuesday had hem gezien zodra hij door de lobby liep, met het zelfvertrouwen van iemand die de baas is over elke cel in zijn lichaam, elke atoom in de lucht eromheen, met alle recht van de wereld om precies te zijn wie en waar hij is.

Hij was het soort man dat verwacht te worden herkend, en die het zich heel erg aantrekt wanneer dat niet gebeurt.

Tuesday was net bezig een groepje advocaten in te checken toen hij de tafel voor Kelly W. bereikte.

'Welkom bij de veiling,' zei Kelly. 'Mag ik uw naam?'

Hij had een gezicht dat niet zou misstaan op een munt: met zijn achterovergekamde haar, een breed gezicht, donkere ogen en een lange neus. Tuesday kende het. Omdat ze de society- en businessrubrieken las. Omdat ze van hoge voorhoofden hield. En omdat ze research naar hem had gedaan.

'Bruce Wayne,' zei hij.

'Zou het ook onder Batman kunnen staan?' vroeg Kelly W. prompt.

Hij lachte. Daardoor mocht Tuesday hem een beetje, en dat was onverwacht, met alles wat ze al wist. Hij heette Nathaniel Allan Arches, het oudste kind van Edgar Arches. Dé Edgar Arches, die een hoop oud geld in Boston had veranderd in een hele hoop nieuw geld in Boston door Arches Consolidated Enterprises op te richten (ja, het acroniem

– en de reputatie van het bedrijf – was ACE), een van de grootste particuliere holdingmaatschappijen aan de Oostkust, of misschien wel ter wereld. ACE was klein begonnen, met een supermarktketen aan de Cape, maar begin jaren tachtig was het ontploft dankzij slimme investeringen in techbedrijven onder leiding van MIT-afgestudeerden. Het bedrijf had een hand gehad in elke belangrijke ontwikkeling in persoonlijke elektronische apparaten in de afgelopen dertig jaar, van PalmPilots tot smartphones. ACE had zich door de technische wereld bewogen als een amoebe, had zich om industrieën en bedrijven heen gewikkeld en die in hun geheel opgeslokt, en de man aan het roer leek een welhaast onhoudbare, onoverwinnelijke natuurkracht.

En toen raakte Edgar Arches, de natuurkracht zelf, vermist.

Vijf of zes jaar geleden inmiddels. Tuesday werkte nog bij Cabot toen dat gebeurde. Hij verdween in het weekend van Labor Day, onder vreemde en tragische omstandigheden. Na een scène van openbare dronkenschap bij een liefdadigheidswijnproeverij in de haven van Nantucket keerden Edgar Arches en zijn zoon terug naar het familie-jacht, de *Constancy*. Nathaniel bracht het jacht de volgende morgen terug – alleen. Zijn vader en het roeibootje waren in de nacht verdwenen. Het roeibootje spoelde uiteindelijk aan op Madaket Beach, maar er waren geen tekenen van kwade opzet; geen bloed, geen vingerafdrukken. Er waren geen aanwijzingen van fraude of schandalen die aanleiding hadden kunnen zijn voor zelfmoord. De persverklaring van de familie was opgesteld met oog voor maximale geloofwaardige ontkenbaarheid: Nathaniel, de plichtsgetrouwe zoon, had zijn vader veilig zijn roes laten uitslapen op een van de slaapbanken van het jacht en was naar bed gegaan in zijn eigen hut. Toen hij de volgende morgen wakker werd, waren vader en het roeibootje gewoon weg. Nathaniel werd verhoord door de politie maar was nooit, voor zover Tuesday wist, als verdachte beschouwd, omdat niets op een misdaad wees. Er was geen lichaam, dus was er geen moord gepleegd; Edgar Arches was een vermiste persoon. De pers greep die schaarse informatie en klopte het op tot een ketel vol gissingen en roddels. Wat was er die nacht op die boot gebeurd? Wat was er gebeurd met de rijkste der rijke mannen, Edgar Arches, de man die alles had?

Maar wat had hij echt gehad?

Hij had een vrouw gehad, Constance, die in zijn afwezigheid de

leiding over ACE overnam en het bedrijf waarschijnlijk nog steeds runde. Hij had een dochter gehad, Emerson, beroemd geworden op internet door een meme waarin ze Paris Hilton tegen de grond sloeg op een halloweenparty (Paris was een duivelin, Emerson een eenhoorn). Voor zijn verdwijning stond Edgar Arches stevast op de *Forbes*-lijst van miljardairs. Constance, als oudste nog levende erfgenaam, bezette nu die erepositie, al gingen er geruchten – zelfs al ten tijde van de verdwijning – dat Nathaniel heel graag het beheer van het familiefortuin wilde overnemen.

De meeste mensen met zo'n soort leven hadden geen gevoel voor humor, en als ze het al hadden, was het niet ten opzichte van zichzelf.

'Kijk eens onder Man,' zei Nathaniel Arches. Zijn stem was traag en diep. 'Man komma Bat.'

'Kijk onder Arches,' zei Tuesday tegen Kelly W., zacht genoeg om haar niet voor schut te zetten, luid genoeg zodat hij het zou horen. 'Voornaam... daar. Nathaniel.'

Hij glimlachte als een flitslampje.

'Wilt u een naambordje maken?' Kelly W. gaf hem een stift en een HALLO IK BEN-sticker.

'Tuurlijk.' Hij haalde de dop van de stift en snoof. 'Ik ben gek op nieuwe stiften.'

Tuesdays mentale dossier over Arches, Nathaniel fladderde in de bries van zijn persoonlijkheid. Nathaniel had sinds zijn vaders verdwijning en de overname van ACE door zijn moeder zijn eigen aandeel in het familiefortuin doorgesluisd naar N.A. Arches, een participatiemaatschappij die investeerde in biotechnologie, de volgende generatie uit MIT voortgekomen bedrijven waarop ACE was gefundeerd. Er gingen geruchten dat hij iets met Giselle Bündchen had gehad vóór Tom Brady. Er gingen geruchten dat hij iets had gehad met Tom Brady vóór Giselle Bündchen. In elk interview dat Tuesday over hem had gelezen, had hij geklonken als een typische corporate-venture-gast, een wandelende jargonmachine. Hij praatte over synergie, over de leverage van zijn assets. Hij maakte niet één grap, bezat geen sportje humor, ironie of zelfspot.

Hij was een tijdje geleden onder haar aandacht gekomen, toen een van de fondsenwerfers met wie ze werkte – Watley, die geld ophaalde voor basiszorg – een researchverzoek indiende. Nathaniel had geen

duidelijke connectie met het ziekenhuis; hij had nooit geld gedoneerd, nooit belangstelling geuit. Hij was gewoon een naam die Watley waarschijnlijk had ontdekt door te googelen op 'rijke mensen in Boston'. Ze probeerde hem te vertellen dat er voor goede fondsenwerving een wat strategischer aanpak vereist was, dat het zonde van haar tijd was om research te doen en een volledig profiel over een prospect op te stellen zonder connecties met het Boston General, met geen andere achtergrond dan dat hij een rijke eikel was.

Maar Watley was nieuw op het kantoor en gretig, Nathaniel Arches was stinkend rijk en zijn familie was gestoord, en het was het saai-eind van augustus toen iedereen naar de Cape was, dus dook Tuesday in de koele informatiezee van internet. Zijn Facebook-account was niet openbaar, maar hij tweette foto's van zonsondergangen, de bier-tjes die hij dronk en vage motiverende citaten die meestal vergezeld gingen van foto's van zwevende adelaars en windsurfers (STEEK JE HAND UIT! HET IS DICHTERBIJ DAN JE DENKT). Hij kwam inderdaad in de patiëntendatabase van het ziekenhuis voor, maar hij had er specialisten bezocht (plastisch chirurg, jaren geleden) en strikt genomen was dat geen openbare informatie; het was een schending van het privacybeleid van het ziekenhuis om middels die informatie contact te initiëren.

Dus richtte ze zich op al het andere. Nathaniel had een profiel op Boston.com en *The Improper Bostonian*. Hij opende amper zijn ogen op foto's. Hij stond geregistreerd als directeur van een particuliere familiestichting die aanstootgevend minimale donaties gaf aan elke non-profitorganisatie in Boston; net zoiets als dat je een kind een stuiver geeft en zegt dat hij het niet allemaal op één plek moet uitgeven. Hij bezat geen vastgoed onder zijn eigen naam, al woonde hij in het luxe familieappartement boven in het Mandarin Hotel – als hij niet in de familiewoning op Nantucket verbleef – en stond in vijf afzonderlijke lijsten van sexyste mensen in Boston: Sexyste Dertigers, Sexyste Bewoners van de Back Bay, Sexyste Scenesters, Sexyste Nieuwe Kapitalisten (hij stond met stip op nummer één), en gewoon Sexyste.

Tuesday had alle harde en zachte data die ze over Nathaniel Arches kon vinden vergaard en vond zijn zelfingenomen, poenige, essentieel knieperige ladykiller-air precies het tegenovergestelde van sexy.

Maar in eigen persoon was hij een heel ander verhaal.

Dit was de reden waarom ze zich als vrijwilliger aanmeldde voor dit soort events.

Hij pelde het papier van de achterkant van zijn naamsticker en drukte hem zachtjes op zijn borst. 'Zo goed?' vroeg hij. 'Zit hij recht?'

Onder HALLO IK BEN, had hij ARCHIE geschreven.

'Hij zit een beetje... scheef...' Kelly W. wees.

Tuesday stond op en boog zich over de registratietafel. 'Ik doe het wel,' zei ze.

Archie boog zich zonder aarzeling naar haar toe. Ze waren bijna even lang en hij draaide zijn hoofd een stukje opzij. 'Ik heb me altijd afgevraagd of twee hoofden die tegen elkaar botsen echt zo'n kokos-notengeluid maken,' zei hij, 'maar ik hoef er niet per se vanavond achter te komen.'

Tuesday glimlachte loom naar hem. 'De avond is nog jong.' Ze pelde de naamsticker van zijn pak, drukte hem recht op zijn plek en streek hem glad met haar vingertoppen.

Hij stapte naar achteren en stak zijn hand uit. 'Archie.'

'Tuesday.' Ze kneep in zijn hand.

Hij gaf een vingerpistolenzwaaitje en schreed weg.

Tuesday plofte terug op haar stoel.

'Allemachtig,' zei Kelly W. 'Wat was dat nou?'

'Research,' zei Tuesday. 'In het veld.'

Eerste druk februari 2022

Oorspronkelijke titel *Tuesday Mooney Talks To Ghosts*

Oorspronkelijke uitgever Houghton Mifflin Harcourt

Copyright © 2019 by Kate Racculia

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp en -illustratie Splendid Grafisch Ontwerp

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Leerdam

ISBN 978 90 261 5588 8

ISBN e-book 978 90 261 5589 5

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.